

Şair Aynı Zamanda Udi Olmayı Kafasına Koyan Lakin Olamayan Mehmet Efendi

– kul mehmet · 21 Mart 2018

Şair Aynı Zamanda Udi Olmayı Kafasına Koyan Lakin Olamayan
Mehmet Efendi

Evlendiği günden bir ay sonra, hani bal ayı'mı kal ayımı yoksa bizim ayı ayından sonra, evin içinde terlikler havadan uçuyordu. Başına bela mı sevdamı aldığını bilmeyen şair aynı zamanda udi olmayı kafasına koyan lakin olamayan Mehmet Efendi, her gün kendi kırık dökük kel başı kalabalık masasının üstünde kalemi birkaç bir kaç nüsha kâğıt ve okuduğu romanın olduğu masanın başında bunlar bir kardeş gibi dururken hiç yanında ayrılmaz iken, aralarındaki organik bağı kimse anlayamazken her gün şiirler yazarken bilgisayarında, kendi halinde pardon laptopunda, tam ilham geldi yazayım derken, terlik havadan uçarak kafasında küt diye şahlandı, haliyle ilhamda bu acı ve korku içinde kaçmış bir köşede saklanmıştı. Eşi Leyla Hanım Efendi. Kızgın bir dil ile. Bu arada laf arada kaybolmasın, şair aynı zamanda udi olmayı kafasına koyan lakin olamayan Mehmet Efendi, 16. yüzyılda Baki, Fuzuli, Yahya Bey, Hayreti gibi ünlü şairlerinin şiirlerine benzer izler az bulsak ta onlar gibi olmadığı pek kesinken, onlar gibi olmak için gece gündüz şiirlerini okurken, gerektiğinde translate yani çeviri için google amcaya başını vururken baş ağrısı çektiği de söylenilebilir, hecenin izleri şiirlerine pek uğramaz var olduğuna da rastlamamız pek mümkün değildir, bu böyle biline, nereden kalmıştık, evet devam edelim.

-Herif herif, sana kaç defa daha diyeceğim, her gün temizlik yaparken ayakaltında olma, çocukların odasına geç diye? Hem o masanın üstü dağınık kalmasın dağıtırm kafanı da şiirlerini de bilgisayarında ona göre.

İşte bu son cümle ile her gün yüreğinden vuruluyordu, o uykusuz gecelerde yazdığı gözü gibi sakladığı gönlü olan hatta gözü gibi sakındığı sakladığı bin bir emekle yazdığı şiirlerin başına bir şey gelmesin diye mecburen, sinesine hançeri sokarak kalkacaktı masanın başında, hem de etrafı toplayarak, sonunda. Aynı zamanda yine dip not vereyim şiirin verdiği birikim ve kültürün izdüşümü oluşumu konumu itibarı ile aldığı mektebi bilgilerle, şair aynı zamanda udi olmayı kafasına koyan lakin olamayan Mehmet Efendi, içindeki gelişmeleri anlamaya çalışmak için kafa yorduysa da bir şey anlayamadı, buda şiirle olmamın bir imtihanıdır diyerek kafası rölanti de kayışı sıyrırken, elektrik fişini çekerek kabullenmekten başka çaresi olmadığına, karar verdi en sonunda. Buda bir erdemdir sonuçta! Yine bir dip not bilgi bakımından geçiyorum, aynı odanın içinde şiirin havasını koklarken içerisinde kültürün yamacında yaşamının gururu aynı odanın içerisinde cereyan eden kültür ve sanat faaliyetlerinin etkisi çekim gücüyle, karşılıklı birbirinden etkilenmeleri gerekirken, bu romantik şiir ortamında, bunun karşılığında hatta neticesinde diyelim anlaşılır olsun, karşılıklı alışverişte bulunmasından insanın daha tabii ne olabilir ki? Lakin olmuyordu, bunu bir şiirimde irdelemem gerekir derken, gülümseyerek. Lakin akıli hala bu temayül ve

şiiirle karşılıklı etkileşimin asırlardır halkı sanat ortamında buluşturarak, sanatsal anlamsal farkına varımsal verimsel gelimsel gidimsel bilimsel filimsel anlamında kültür zevki ve seviyesinin artmasıyla çok ilgisi vardı, lakin bu eve bundan bir hava esmiyor hatta hiç etkisi dahi yoktu, İçinde La havle çekerek.

-Hayatım istediğın gibi oldu mu, bak ben çocukların odasına geçiyorum. Diyerekten masanın başında kalktı, sanki miyavlayarak,pardon mutlu oldun mu hayatım diyerekten...

Etrafına baktı usulca, ilhamı göremeyince.

-ilham ben çocukların odasına gidiyorum, beni takip et.

Dedi içinden, oysa her gün bu fırçalarla korkan çekinen ilham zor geliyordu, hatta bir defasında şiiir yazarken ilham elinde kalemle şiiir yazmıştı, oysa her zaman yazdırandı ilham.

Yeter Mehmet Efendi artık silkelen yeter
Her gün fırça yemenden ben oldum beter
Hanımına haddini bildir giderim olursun beter
Gönlüm razı değil fırça yemene bitsin bu keder
Bak el âlem duyar sana herkes kılıbık der
Kılıbık demezse de şiiirlerini okurken pısırik der

Konuşmak yerine yazmayı seçti, şair aynı zamanda udi olmayı kafasına koyan lakin olamayan Mehmet efendi.

Beklerim saatlerce zor gelirsin
Verdiğin ilhamla iki söz söylersin
Hanım bu beklediğim sancılarla
Yazdıklarımı siler karıştırır korkarım
Senin kafana terlik değer diye korkarım
Köşe bucak saklarım asıl budur sancılarım
Ben ne derim sen ne dersin çıksın artık canlarım

Sabırla bir la havle çekerek çocukların odasında küçük taburenin başına geçti, ilhamla muhabbet ederek yazmaya devam etti. Yine takıldığı yerde devam etti tıpkı bozuk plak gibi düşünmeye, bilirsiniz şairin işidir düşünmek fikir düşünce sancısı fikir sancısı içinde yeni oluşumlara buluşmalar koşmalara kapı açmak olduğunu. Leyla hanımla aksine birbirinden tamamen uzak ve birbirine yabancıda hiç değillerdirdi, lakin işte o lakin den gerisi yoktu, attı bu düşünceyi bir kenara yazmaya devam etti.

Bal ayı bitti kal ayı geldi

Kalayının okları sinemi deldi
Kim kırkından sonra evlenmek iyidir dedi
Aradın işte bela başını yedi kendi geldi

Ensesinde soğuk nefesi hissedenden Şair aynı zamanda udi olayı kafasına koyan ama olamayan Mehmet Efendi, eşinin arkasında- sırtı dönük kapıya oturduğu için geldiğini görmeyen, pencereden ışık almak için pencereyi önüne alan biraz sonra odası karacak olan anın son dakikasında- yazdığı şiiri sessizce okurken, o gür yıkıcı sesi ile. Yine bir dip not, bu sefer Leyla hanın cönk defteri açıldı kapatılmamak üzere desek daha doğru olur. Tıpkı evet buraya çok uygun olur şimdi alıntı yapacaklarım.

Çok divan okudum methini yazdım
Sana meyledeli cihandan bezdim

Şimdi devamını yazarsam anlam bozukluğuna anlam düşmesine vesile olacak ama siz okuyun ama okumamış gibi yapın, bu sizden ilk ricam.

Cihan bağın seyran eyledim gezdim
Gönül seni sevdi güller içinde. Gevheri (Köprülü 1962: 209)

Neyse devam edelim biz, Leyla hanım cönk defterini açarak sayfanın başından başladı.

-Vay vay başıma gelenler vay vay, oy gözün çıkmaya, ilhamın evine yanına gelemeye, benim için mi söylersin yazarsın bu sözleri? Ben saçımı gönlümle süpürge edem, kırkımdan sonra yanına gelem oy oy senin yazdıklarına bak. Utanmadan birde yayınlayacaksın, beni cümle âleme rezil mi edeceksin herif herif...

Bin bir hışımla başında dönen dolapları anında sezen Şair aynı zamanda udi olayı kafasına koyan ama olamayan Mehmet Efendi olacakların senaryosunu anında yazılmadan, beş karış havaya sıçrayarak anlayarak sezen fark eden hatta fark ederek farklı olan işte böylesine farklı olarak havaya bir terennüm ile gönül'e hitap edilen edasından uzak çok uzak tırsarak, hatta evet hatta fâ i lâ tün / fâ i lâ tün / fâ i lâ tün / fâ i lün ritmine uygun bir edayla değil ödü şokuna karışarak sanki sıçradı, laptopu taburenin üstünden düşerken arkasını döndü, burnundan alev saçan eşine dönerek, ilhamı da dürterek, içinden.

-Haydi, kurbanın olayım bir şeyler söyle söyleyeyim, şimdi ilhamlığını göster elini öpeyim.

İlham tamam bu iş bende diyerek gönlüne fısıldadı.

Hayatım sana yazmadım bu şiiri
Gönlümdeki duyguların biriken kiri

Sen ol istedim bu gönlümün piri
Sende ne insaf yokmuş bilemedim
Gömersin her gün beni toprağa diri diri

Söyledikten sonra elini ağzına kapattı, içinden, sen neler söyletirsin bana ilham, ortamı neden gerersin?
İlham göz kırptı devam dedi.

Bir gün dedim biter sözlerin
Bana gülerek bakar gözlerin
Neden elinde gezer terliklerin
Terlik yemekten şişti kellerim
Terlikli şair efendi oldu adım söylerim
Alır ben şimdi başımı giderim

Leyla Hanım hışımla. Bir dakika kusura bakmayın dip not alt yazı geçeceğim, bu arada divan şiirinden örnek vererek bilgimizi pekiştirelim ,Leyla hanım sanki Sümmani'nin (Rayman, 1997: 189) söylediği gibi

Siyah zülfün misk ü amber kâkülün
Bölünmüş gerdandan bele düşüptür
Sümmânî (Rayman, 1997: 189)

Siyah saçım mis ü amber kokardı kâkülüm
Bölünürdü gerdanımdan belime kadar düşerdi

(Siyah zülfüm misk amber kokardı zülûf sırma saçımla ile)
(Senden önce gerdanıma saçlarım düşerdi, sonra kalanıyla belime kadar)
(Şimdi süpürge eder yerlerde sürünür yoktur bir değeri bir şiir kadar)

Sanki seni sevmeden önce saçlarım miski amber kokardı kâkülüm, bölünür gerdandan düşerdi belime düşerdi saçlarım, senin için süpürge ederim görmezsin dercesine gibi sanki. Not buradaki anlam bakımından çeviri bana aittir buraya uygun olsun diye böylesine çevirdim bilginiz olsun. Umarım sanat adına şiir adına bir gafa düşmem, kusurum var ise af ola.

-Nereye gideceksin? Dışarıda soğukta ilham gelir mi yanına? Ben gibi gönlü sıcak bir evi bulurda gelir yazarsın sayemde, özür dileyeceğine gideceğim diyor, haydi sıkıysa git bakalım. Hafıza kartını alıyorum, şimdi şiirlerini çalarak değiştirerek seni rezil etmek için soyulmuş kelle misali kırparak karıştırarak yazıyorum yayınlıyorum, haydi sıkıysa git. Ay sana laf söylemekten yoruldu, kalk bulaşık tabaklarını diz ayyy koy makineye, çamaşırlar yıkanmış sermek için kalk balkona, beni çileden çıkarma...

Eyvah yine sinesinde yüreğinden vurulmuştu.

A benim gözleri kara yârim
Sazım yok elimde sana çalamam yârim
Sen gel otur yanıma yaralarını ben sarayım
Sen gel rahat et ben kalkayım
Yapayım bir kahve karşılıklı içelim
Sen otur ben sana yardım edeyim.

Elden ne gelirdi, şairlik fedakârlık isteyen, gerektiğinde çaktırmadan ödün vermek değilse de sıkıysa verme dedirten bir gönül işiydi tabi gönül kalırsa içinde. E öyle herkes şair olamıyor, insanı şair yapacak birisi de -he- ha- ya- (kelimeleri pardon heceyi ayrı ayrı okuyun) deyince bulunmuyordu. Kalkarak hanımını alnından öptü. Hanımı Leyla Hanım şaşırdı.

-Herif herif şimdi bu neydi, nereden icap etti

-A gözümün nuru beni şair eden yârim, bugünkü yazımı da yazdıracak ilhamı getirttin bana yazacaklarımı yazdırttin, yoksa ha deyince şair olunmuyor hayatım...
Şaşırdı Leyla Hanım.

-Yani şimdi sen benimle... O zaman şartlarım var gel yanıma, bundan sonra yazarken benimle temizliğe yardım etmeden ucundan kıyısından tutmadan yazmaya başlamayacaksın...

-Ama hayatım bu kadar da olmaz!

Ben şairim yazarım nasıl temizlik yaparım
Temizlik senin için ben ayağına dolanırım
Sakarlığım meşhurdur tabakları kırarım
Sonra kızarsan şair'liği bırakır
Sana her işine puan vererek gurmelik yaparım
Vir vir vırla dırdırla huysuzlukla saçlarını yolarım.

Leyla Hanım aldı sazi pardon kalemi eline.

Beni vir vir vırla dırdırla böyle korkutma
Şaire olurum öyle karşımda durma
İlham ben güzelim diye yanıma gelir
Güzelliğimle cilve yapar onu etkilerim
Kafamın tasını attırarak bozdurtma
Ben bir hanım efendiyim beni doldurtma
Otur oturduğun yerde boşa kudurma

Yazacaksan yaz Őairini beni böyle yordurtma.

İŞte sezen gezen hisseden yazan Şair aynı zamanda udi olayı kafasına koyan ama olamayan Mehmet Efendi'nin bir günü böylelikle devam ederken, Şairlik nasılmış nasıl yazılmış, kolay mıymış artık siz karar verin demeyeceğim pardon diyemeyeceğim yani Şair doğumdan sonra olunmaz mı olunur, herkes Şair doğsa, doğarken herkes gülerdi yani...

Mehmet Alu